

det koster ogsaa Penge at opholde sig her i Byen og tage Veiledning hos Andre o. s. v.; det maa de selv betale, det betaler Staten ikke. Jeg tror derfor, at man maa meget stærkt protestere imod den Opfattelse, at der skulde være den Forskjel, at latinske Jurister koste Staten saa umaadelig Meget, hvorefter danske Jurister Sgnting koste.

Jeg vil bemærke, at det vel kun — om jeg maa udtrykke mig saa — er som en Slags Demonstration, at Mindretallets ærede Ordfører opfordrede til at stemme imod § 4, thi hvis man tænkte sig, at hans Forslag gik igjennem, vilde Loven blive meget mangelfuld og kunde slet ikke gaa an. — Hvad de andre Forslag angaar, som ere stillede af Udvalgets Flertal, skal jeg først bemærke, at jeg ikke har Noget imod Ændringsforslag under Nr. 1. Ændringsforslag under Nr. 2 er jeg noget mere betænkelig ved; men jeg skal dog ikke modsætte mig det. Jeg har navnlig den Betænkelighed derved, at der er noget Underligt i ved en Lov at henvisse til et Forhold, som i hvert Tilfælde kun er et rent faktisk Forhold, som ikke har nogen legal Sanction. Jeg mener hermed det, at der jo i Lovgivningen ikke kendes en „Førstefuldmægtig“, og der er Intet i Lovgivningen, som tvinger en Retsbetjent til at udnævne en af sine Kontorbetjente til Førstefuldmægtig; han kan fordele Forretningerne imellem dem, som han vil, men der er ingen Nødvendighed for, at han skal saa at sige officielt tillægge en af dem Prædikatet Førstefuldmægtig, naar han har flere. En anden Ting er det, at jeg jo nok tror, at det for Tiden er saa almindeligt, at der maasse ikke er noget Sted, hvor denne Regel vil fremkalde nogensomhelst Udvil eller Usikkerhed, og fra det Synspunkt skal jeg altsaa ikke modsætte mig Forslaget, idet jeg antager, at de faktiske Forhold ere saaledes, at man nok paa et Retsbetjentkontor, hvor der er flere Fuldmægtige, kan blive enig om, hvem der er Førstefuldmægtig. I Almindelighed er det jo nok Førstefuldmægtig, som har de vigtigste Forretninger; men i de store og stærkt beskæftigede Jurisdiktioner, er det ikke saa sjældent Tilfældet, at flere af de egentlig juridiske Forretninger, om jeg saa maa sige, besørjes af anden eller tredje Fuldmægtig; men som sagt, hvis man virkelig ser nogen Behovsgjælfelse deri, skal jeg ikke have Noget imod Ændringsforslag under Nr. 2, og heller ikke mod Nr. 3, som jo hænger sammen dermed. — Ændringsforslag under Nr. 4, 5 og 6 har jeg ikke Noget at erindre imod. — Ændringsforslag under Nr. 7, 8 og 9 betragter jeg egentlig kun som Redaktionsændringer. — Ændrings-

forslag under Nr. 10 vil blive omtalt under Nr. 13. — Forslag under Nr. 11 betragter jeg som en Tydeliggjørelse, som man i alt Fald ikke kan have Noget imod, og Ændringsforslag under Nr. 12 har jeg heller Intet imod. — Hvad Ændringsforslag under Nr. 13 angaar, saa er det ganske rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, at jeg anser det for det egentlige Magtpaaliggende, at en Sagfører som har gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 254 omtalte Forhold, o: Forbrug af betrodde Penge, skal miste sin Sagførerbekræftelse, og at han kan fratages den under den samme Sag eller i alt Fald — hvis der ikke bliver anlagt Sag imod ham paa Grund af Reglen i § 254 — saa under en ny Sag. Jeg betragter det ikke af saa særdeles stor Betydning, om Bedragerstraffen skal kunne anvendes paa den Paagjældende; thi jeg vil indrømme, at i mange andre Tilfælde kan det være lige saa graverende, at Folk forgribe sig paa Penge, som betros dem, som naar en Sagfører gjør det. Men det, som for mig er Hovedsagen, er, at naar Sagføreren, der er at betragte som en Slags Bestillingsmand, som en offentlig Funktionær, gjør sig skyldig i saadant Forhold, maa han derved siges at have gjort sig uærdig til længere at beklæde den Stilling, som jo opfordrer Publikum til en vis Tillid til ham. Jeg skal derfor heller ikke modsætte mig Ændringsforslag under Nr. 13. — Heller ikke det under Nr. 14 har jeg Noget imod.

J. Pedersen: Den høitærede Ministers Udtalelse giver mig Anledning til et Par Bemærkninger. Hvad først angaar Spørgsmaalet om Usikkerheden eller Usikkerheden af Retsreformen, da er det en fuldstændig Misforstaaelse fra den høitærede Ministers Side, at jeg ikke skulde ønske Retsreformen, og jeg antager, at det Samme ogsaa gjælder om Mindretallet i det Hele taget. Jeg tror heller ikke, at der i mine Ytringer findes Nogetsomhelst, hvoraf man med Grund kan slutte til min personlige Opfattelse af det Spørgsmaal. Det, jeg har gjort opmærksom paa, var den ganske simple Kjendsgjerning, at der ikke er Udset til at faae i en nærmere Fremtid nogen Retsreform. Det er adskillige Aar siden Forslaget derom fremkom, og siden har Sagen ligget ganske stille, og jeg har ikke set noget Forslag fremlagt, der har givet Anledning af, at der i en nærmere Fremtid skulde være Haab om at faae denne store Reform. Jeg betragter det som en af de sørgelige Følger af vor abnorme Tilstand, at den Slags Spørgsmaal ikke kunne løses; men jeg vil ikke